

[Frank Jensen]

fuldstændig enig med fru Inge Dahl-Sørensen i, at der her ikke er tale om et udpræget partipolitisk anliggende. Det er ikke et spørgsmål, man kan slå op i partiernes principprogrammer og finde svar på. Når to voksne mennesker, der har sat børn i verden, vil rydde op i ægteskabet eller parforholdet, giver partiernes programmer ikke et direkte svar på, hvordan man løser de problemer, det medfører ikke mindst for børnene, men selvfølgelig også for de voksne. Der er i høj grad tale om et spørgsmål, hvor vi alle sammen står lidt fاملende over for, hvad vi skal gøre, om vi gør det godt nok, om vi gør det rigtige, det vil sige det, der volder mindst skade, når situationen opstår.

Jeg er enig i, at vi ikke med lovgivning kan fjerne alle problemer i forbindelse med opløsning af ægteskabet eller parforholdet. Vi kan lave nogle spilleregler, hvorunder man med overskriften »hvad der er bedst for barnet« forsøger at tage hensyn og afbøder de værste virkninger. Med det udgangspunkt tror jeg alle ordførere har erklæret sig enige i målet løbende at se, om vi gør det, der er bedst muligt.

Vi har nu i Socialdemokratiet fundet, at tidspunktet er inde til at gå vores regler igennem. Og det bygger selvfølgelig på det faktum, at vores familiemønster har ændret sig radikalt siden den seneste revision af myndighedsloven. Justitsministeren var i sin redegørelse også inde på det faktum, at da vi lavede den seneste revision, var antallet af børn, der fødes i ikkesamfide familier, på omkring 30 pct., og at det tal nu er oppe på 45 pct. Som fru Elisabeth Arnold også var inde på, mener jeg, vi må tage det alvorligt, at familiemønsteret faktisk har ændret sig i takt med, at vi her i Folketinget har taget lovinitiativer, der automatisk fører i retning af, at folk i dag kun gifter sig, hvis der er en klar bevæggrund for det, hvor det ikke er et økonomisk incitament, der er det afgørende.

Derfor bør vi også på dette område, når det drejer sig om barnets ret til at have to forældre, gå det skridt videre i forhold til den seneste revision, hvor vi skabte mulighed for at indgå frivillig aftale om fælles forældremyndighed, at sikre, at barnet ved fødslen har retten til to forældre. Det kan imidlertid, som fru Ebbe Strange var inde på, skabe en lang række afgrænsningsproblemer, og det er derfor, vi har taget initiativet til at fremsætte det foreliggende beslutningsforslag, sådan at vi må have

hjælp fra jurister og andre gode kræfter til at få præciseret, hvordan man sikrer barnets ret til to forældre, uanset om det er født af et samgift par eller et ikkesamgift par.

Ministeren var inde på spørgsmålet om udviklingen på samværsområdet, herunder den seneste redegørelse, som ministeren nu har givet til Folketingets Retsudvalg vedrørende udviklingen i praksis i samværsager efter den 1. juni 1987.

Jeg vil gerne kvittere for redegørelsen. Den har været lang tid undervejs – den var i første omgang lovet til Retsudvalget i november måned, og vi har også efterfølgende rykket for den – men nu er den der. Det beklagelige er så, at der allerede kort tid efter, at redegørelsen er oversendt til Retsudvalget, har været rejst meget voldsom kritik af de metodiske opgørelser i redegørelsen. Også ud fra min egen interesse for statistiske metoder synes jeg, det er ærgerligt, når vi har fået denne redegørelse, at der ikke er brugt stringente statistiske metoder, der gør det muligt at foretage en sammenligning mellem den nye redegørelse og den redegørelse, Folketinget fik senest i 1987.

Et eksempel på problemet er, at man i redegørelsen behandler 295 samværsager, og det bliver brugt som beregningsgrundlag, hvor man finder ud af udviklingen, men i selve tallene, som danner baggrund for det, bruger man kun de 224 samværsager, og det betyder, at de relative tal bliver anderledes end de tal, som lå til grund for den redegørelse, Folketinget senest har fået. Det får den konsekvens, at det eneste, jeg kan uddrage af redegørelsen, er, at antallet af sager er steget med ca. 42 pct., nemlig fra 209 sager i 1987 til 295 i 1991, og at antallet af sager, hvor statsamterne træffer afgørelse uden forældrenes enighed, er svagt stigende, nemlig fra 121 i 1987 til 125 i 1991.

Jeg synes, det er beklageligt, at antallet af sager, hvor der ikke gives samvær, ikke er ændret. Her har vi altså stadig væk det problem, at der er fædre, der forgæves forsøger at få lov til at være sammen med deres børn, og jeg mener også, det er et problem for børnene, hvis der i øvrigt ikke er andet, der taler imod det. Der kan være en lang række forhold, der taler imod barnets samvær med den far, der søger om et samvær, men hvis der ikke er andet, der taler imod det, end den omstændighed, at barnet var ganske ungt – under 1 år – da faderen